

Max Olari

Kuin hiekalle rakennettu

Kuin hiekalle rakennettu

Kuin hiekalle rakennettu

Max Olari

© 2021 Max Olari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-627-1

1.

Yrittäjä ja sen myötä yrityksensä johtaja ei uransa aikana ollut katunut ammatin valintaansa, mutta juuri nyt elokuun puolivälin iltapäivänä se tunne ei ollut kovin kaukana. "Miten näin paljon ikävyyksiä voi sattua samalle päivälle", hän mielessään kiroili. Pienen toimiston paperien - tai tänä aikana kai parempi ilmaisu olisi bittien - pyörittäjä vaistosi esimiehensä mielentilan ja sen myötä vaieten tuijotti tiukasti tietokoneensa kuvaruutua. Perusolemukseltaan Teemu oli hyväntuulinen ja reilu esimies: ei nipottanut turhista, eikä vahdannut tekemisiä, luotti siihen, että kukin tekee ajallaan ja asiallisesti sen, mitä varten oli tehtävänsä palkattu. Oliko joku nyt potkinut aisan yli, vai mitä oli tapahtunut, mietti sihteeri mielessään. Niin, mikä oli mukavan miehen mielen myrkyttänyt?

Itse asiassa päivä oli alkanut mennä poskelleen jo edellisenä iltana. Yksityiselämän puolella oli taas kerran Elisan, avovaimon, kanssa - tai hänen puolelta, kuten hän tilanteen tulkitsi - ollut sanomista. "Kuulemma aina poissa yrityksen töiden takia, enemmän yrityksen kanssa naimisissa ja iltasinkin tekemisissä kuin hänen", oli Elisalta tullut kohtuullisen kovaa ja korkealta. Ei yhtään ollut tilannetta rauhoittanut se, että hän oli mennyt sanomaan, "hyvin olivat hänen pitkien päivien työn tulokset rouvalle kelvanneet, lomamatkoja samaan aikaan, kun hän on tuskaillet mistä repisi porukalle palkkarahat seuraavaksi tilipäiväksi." Ja sitä rataa meni vartitunti puolin ja toisin. "Eipä ollut mies oppinut aiemmasta mitään sillä rintamalla", tuskaili hän. Menossa oli toinen avo-

liitto, sillä johan ensimmäisen kumppani oli lähtenyt aikanaan suunnilleen samoilla puheilla vieden lapsen mukanaan.

Aamulla olikin ollut sitten kahvipöydässä hiljaisuutta riittävästi, sillä kummallakaan osapuolella ei ollut toiselle mitään sanomista. "Lie kaikki tärkeä ja oleellinen tullut illalla julki huudettua, puolin ja toisin", mietti hän sarkastisesti avoliittonsa nykytilaa.

Teemu oli yleensä hyvin pystynyt pitämään yksityiselämän asiat ja ongelmat erillään työpäivän ja -paikan tekemisistään. Jos työ sotki yksityiselämää, niin toisin päin ei saanut näkyä vaikutusta. Niinpä hän oli aamulla pysäköinyt autonsa teollisuushallinsa parkkipaikalle ja kävellyt pihan yli pirteänä *sinä teet oman tiesi* radiossa soinnutta iskelmänpätkää vihellellen. Vaan pian oli hallin puolella viheltely loppunut ja vaihtunut sadatteluun. Vastassa oli eilen yrityksen tuotannon kannalta keskeisellä lasermonitoimikoneella iltavuorossa työskennellyt Jani, joka kertoi koneen laseryksikön menneen juntturiin ja virhekoodien kertoman mukaan sille ei paikallisesti voitu tehdä yhtään mitään.

"Pitäisi heti soittaa koneen maahantuoajalle ja pyytää huoltomies paikalle ja mieluummin äkkiä, koska ko. tuotantokappaleiden osalta oltiin aikataulusta jäljessä, eikä tilaaja, iso konepaja mitään selityksiä noteeraa tai hyväksy", hätäili hän. Tuon tiesi Teemu paremmin kuin hyvin, mutta hyvä, että koneen operaattorikin tuon noin hyvin tiedostaa, yritti hän asiassa jotain positiivista nähdä. Jos menisi tilaajalle ongelmistaan kertomaan, niin korkeintaan niiden edustajat kysyisivät, pitäisikö heidän vaihtaa alihankkijaa, kun nykyisellä toimitus pätkii.

Yleensä koneiden huoltotilauksista vastasi tiimin nokkamies Jari, mutta hän tuli töihin myöhemmin työskennelläk-

seen molempien vuorojen aikana, joten tästä syystä Jani oli heti aamusta firman omistajaa vastassa.

Epäilemättä monesta asiasta voisi Teemua syyttää, muttei toimintatarmon puutteesta ja aikaansaamattomuudesta. Jo ennen kuin hän ehti toimistohuoneelleen, hänellä oli puhelu maahantuojan huoltopäällikölle, jolle hän kertoi kuulumisia kyselemättä koneen virhekoodit ja enemmän käskyä kuin pyyntöä muistuttavalla tavalla kertoi tarvitsevansa huoltomiehen heti, mutta viimeistään huomisaamuna. Huoltopäällikkö väitti huomenna olevan lauantaiaamun, joten mistä ja miten hän sinne periferiaan nyt ketään saisi tähän hätään lähtemään. Teemu nousi huomaamattaan tuoliltaan ylös rotevaan, mutta ei lihavaan lähes satayhdeksänkymmentä senttiin pituuteensa ja tuuhea tukkaansa toisella kädellä haroen kertoi melkein huutamalla tuon olevan yksin huoltopäällikön ongelman, ei hänen, eikä häntä puupennin vertaa kiinnostanut, mikä päivä kehäkolmoslaisten kalenterissa huomenna oli.

Kertoi myös aikanaan ostaneensa koneen selvillä seteleillä ja niiden myötä saaneen myyjältä lupauksen nopeista huoltopalveluista. Jos nyt ei lupaukset pidä, niin hän heti seuraavaksi alan yrittäjien verkkosivuilla kertoo, minkä firman huoltopalveluissa on pahoja toimitusongelmia. Vieressä kuunteleva Jani pelkäsi huoltopäällikön kilahtavan ja sulkevan puhelimen, mutta mitä vielä, koska hänelle tuli samanlaisia puheluita kuukausittain, hän ymmärsi yrittäjän yskän, eli hädän ja lupasi "katsoa ongelmaa vielä uudelleen ja tarkemmin." Teemu tulkitsi sen niin, että huoltomies olisi aamulla oven takana tarvittavien varaosien kanssa.

Vielä Teemu "sopi" Janin kanssa, että tämä tulisi viikonlopuksi ylitöihin, ensin huoltomiehelle aamulla avaamaan ovet, sekä korjauksen jälkeen ajaisi tarvittavan määrän tuotantokappaleita maanantaiaamun toimitukseen. Jani oli jo ehtinyt

sopia viikonlopuksi muuta menoa tyttökaverinsa kanssa, mutta hän oli kuullut Teemun huoltopäällikön kanssa käymän värikkään keskustelun ja näki pomonsa punoittavasta naamasta, että alalla paljon puhuttu paikallinen sopiminen menisi tällä kertaa näin. Eikä hän viikonlopuksi suunnitellun tulevan anopin luona vierailun peruuntumisesta niin pahoillaan osannut ollakaan, joten tekihän Teemu siltä osin hänelle pienen palveluksen. Jotenkin tuo kuitenkin piti Tiinalle - avovaimolle - asiallisesti selittää, ettei tulisi väärinymmärrystä ja tarpeetonta sanomista.

Aamupäivän aikana Teemu hoiteli firman juoksevia asioita, soitteli muutamalle keskeiselle asiakkaalle kysellen lomakauden jälkeisiä tunnelmia ja näkymiä tulevalle syksylle. Mitään hälyttävää muutosta ei niiden perusteella pitänyt olla tulossa. Myös tuotantotilojen puolella hän teki kierroksen ja jutteli aamuvuoron työntekijöiden kanssa rauhallisesti. Aamuisen kiihtymyksen olivat kaikki nähneet, eikä se saanut aiheuttaa levottomuutta herkkävaistoisessa joukossa. Hyvä työporukka hänellä oli, sen hän oli toki aina valmis myöntämään. Tosin aina lopuksi mielessään otti siitä ansion kokonaan ajatteleamalla, "itsehän minä olen heidät kaikki valinnut", vaikka tosiasiassa osan oli perinyt edelliseltä omistajalta yrityskaupan yhteydessä.

Myöhäisen lounastauon jälkeen työhuoneelle palattuaan hän selasi sihteerin valmiiksi avaamia kirjekuoria. Muutama tarjouspyyntö, esitteitä uusista tuotantokoneista ja nipun pohjalla kirje verotoimistolta, joka sai Teemun iltapäivän pilalle. Kirjeessä verottaja tylästi ilmoitti, että ennakkoverot olivat elokuun ajalta maksamatta ja pitäisi viimeistään kahden viikon kuluttua maksuun saada. Olivat jo osanneet valmiiksi rästille laskea seitsemän prosentin koronkin. S-ta, kiihtyi Teemu kirjettä lukiessaan. Jos yrityksellä joskus kertyi tilille vastaava summa ylimääräistä rahaa, niin johan paikallinen

pankinjohtaja lounastapaamisessa kertoi pankin säilyttävän niitä pelkästä hyväntahtoisuudesta, kun oikeastaan heidän pitäisi saada kuitattua tililtä pieni rahojen säilytysmaksu. Ja itse asiassa kuittasivatkin, näkyihän kuukausittain firman tiliotteella merkintä "pankin toimitusmaksut, 55€."

Sitten Teemun kiihtymys lisääntyi, jumalauta, ennakkovero, nimensä mukaisesti se maksettiin arvioidusti ennakkoon, eli Teemun ajatuksissa se tarkoitti maksamista vielä tekemättömästä työstä ja tulosta, josta ei ollut minkään maailman varmuutta. Samaan aikaan piti maksaa heinäkuusta työntekijöille palkat, vaikka kaikki olivat lomalla. Ja hienouden huipuksi tuplapalkka, kun Etelärannan herrat herkkäuskoisuuttaan olivat vuosikymmeniä sitten menneet lupaamaan työntekijöille lomaltapaluurahaa. Siis piti maksaa siitä erikseen, että työntekijä suvaitsee lopettaa lomansa ja palata töihin, p-le. Olivat myöhemmin kai hävenneet tekosiaan ja vääntäneet nimen lyhyempään – lomaraha – muotoon, niin kuin se sillä yrittäjälle yhtään halvemmaksi tulisi. Voi iankaikkinen tätä yrittäjän osaa tässä korporatiivien emämaassa, jatkoi hän vielä tovin tuskailuaan, ennen kuin kävi selvittämään yrityksensä taloudellista tilaa.

Elokuun perjantai-illassa olivat varjot jo pidenneet, kun hän palasi kaupungin ruutukaava-alueen reunalla sijaitsevalle talolleen. Hiljaiselta vaikutti ja sisälle tultuaan hän löysi keittiön pöydältä Elisan kauniilla käsialalla kirjoitetun lapun, jossa lakonisesti luki, "lähdin siskon luo Helsinkiin, ilmoittele, kun ikävä tulee." "Numeroita ymmärrän paremmin kuin naisia", tuumasi hän, kun viestiä tavasi. Numeroiden ymmärryksellä hän tarkoitti loppupäivän yrityksen taloustilanteeseen tutustumistaan, jonka perusteella yrityksen välittömät kassavarat olivat reippaasti suurempia kuin maksupuoli. Suuret asiakasyritykset härskisti vain venyttivät maksuaikojaan, eikä hän voinut niitä karhuta verottajan tapaan seitsemän

prosentin korolla uhkailemalla. Lisäksi yrityksellä oli aiempien vuosien tuloksista tehtyä sijoitusvarallisuutta, joten yritys seisoikin kiistämättä vankalla taloudellisella pohjalla.

Ja olihan Elisan viestissäänkin toivon kipinää, jos lähtö olisi lopullinen, niin viestikin olisi toisenlainen, tai sitä ei olisi ollenkaan. Ei vielä tarvinnut käydä itkemään Kirkan laulun sanoin, *niin paljon se sattuu kun nään, kodin tyhjäksi jääneen...* Pakko oli myös myöntää, että Elisa älykkäästi siirsi vastuun jatkosta hänelle. Eikä hän koskaan ollut toista tyhjänä pitänytkään, ei sen puoleen. No, turha tässä on hätäillä, hän tuumasi. Vilkaisu jääkaappiin kertoi, ettei siellä ollut nopeaa vastinetta vatsan kurinaan, joten hän sammutteli valot, heitti kevyen kesätakin hartioille ja lähti kävelemään kohti kaupungin keskustaa.

2.

Kaupungilla Teemu hakeutui tuttuun ja taattuun ruokapaikkaan, siellä sai hyvää ruokaa ja ruokarauhan, sillä siihen aikaan illasta ei vielä ollut porukkaa kummoisesti liikkeellä, vaikka perjantai-ilta olikin. Hän valitsi pilarin vierestä suojaisan kahden hengen pöydän turvatakseen näin itselleen mietintärauhan, sillä sitä hän nyt tarvitsi. Ruoaksi hän kala-ruoan ystävänä tilasi paistettua kuhaa ja vihersalaattia ja juomaksi tarjoilijan tiedusteluun vastasi "jotain ja koko pullo." Hän piti pelkkänä snobbailuna viinien haistelua, eikä hän nyt välittänyt sellaisesta. Punaviini on punaviiniä ja valkoviini valkoviiniä, se hänelle juuri nyt riitti. Toki hän "hausvainin ja aisvainin" erotti muutenkin kuin laskun loppusummasta. Viskit oli eri juttu ja hänen juttu, mutta ei sitä ruoan kanssa tilattu.

Tarjoilija toi heti viinin, tuoretta leipää ja maustevoita ja kertoi lämpimän ruoan valmistuksen kestävän noin kaksikymmentä minuuttia. "No problem, ei mitään kiirettä", kohautti Teemu hartioitaan ja maistoi viiniä. Taustalla soi pianomusiikki sopivalla volyymilla luoden osaltaan tilaan rauhallisen tunnelman.

Sitten hän vaipui ajatuksiinsa välillä toki viiniä naukaten. Hyvin hän kokemuksesta tiesi, ettei vanhan sanonnan mukaista totuutta viinistä löytyisi, mutta kenties se hieman etsimistä helpottaisi, hän tuumasi. Mikä häneen oli nykyisin mennyt, kun hermot olivat kireällä ja puheen volyymi nousi turhan nopeasti ja helposti? Milloin hän oli viimeksi vilpittömästi ja vapautuneesti nauranut?

Elisan kanssa tuli sanomista yhä useammin, toki puolin ja toisin, mutta pystyi hän itselleen sen tunnustamaan, että oikeilla jäljillä avovaimo oli. Ja pitikin mennä niistä lomamatkoistakin eilen huutelemaan, sillä omien töidensä tuotoilla Elisa ne maksoi. Yrityksessä hänellä aikaa meni perhe-elämää ajatellen liikaa. Yritys oli sen kokoinen, että hallinnon ja myynnin pyörittämiseen ei pystynyt palkkaamaan lisäresurssia, eikä tuotantopuolella ollut varsinaisesti yhtään vararesurssia. Tuotantotiimit pystyvät toimimaan hetkellisesti alimiehisinä ja yhtäaikaista poissaoloista johtuen hän saattoi itse hoitaa jonkun satunnaisen vuoron. Toki porukka häntä siitä kunnioitti ja se hänen auktoriteettipääomaa lisäsi, että hän tarvittaessa pystyi ja halusi pyörittää myös tuotannonkoneita, mutta ei se hänen omaa ajankäyttöään yhtään helpommaksi tehnyt.

Ja olisi hän tänäänkin ensin voinut Janilta kysyä viikonlopun suunnitelmista sen sijaan, että suunnilleen heti hänet määräsi viikonlopuksi töihin. Tai antaa tuotantotiimin itsensä sopia ylitöihin tulijan, kuten normaalisti tapahtui, nyt hän oli itse rikkonut tiimien kanssa tekemäänsä töidenjärjestelysopimusta. Varmaan myös huoltopäällikkö olisi vähemmästäkin meuhkaamisesta ymmärtänyt hänen hätänsä koneen kunnostuksen suhteen, joten täytyy soitella hänelle maanantaina ja vähintään mutkan kautta pyydellä anteeksi, hän mietti.

Vielä se otsasuonen pullistuman aiheuttanut veroasiakin, itse hän oli ottanut ennen kesälomaa verottajan laskun maksuun menevien joukosta pois pöytälaatikkoon aikomukseensa arvioida sen suuruutta suhteessa yhtiön tulovirtaan. Sieltä hän oli sen löytänyt iltapäivällä selvitellessään tapahtunutta.

Tarjoilija toi lämpimän ruoan ja heti ensi haarukallisesta hän tunnisti, että kuha oli voissa sopivan kypsäksi paistettu ja muut tykötarpeet olivat samassa linjassa maukkaita. Ruokai-

lun aikana hän jatkoi tilansa miettimistä ja mitä sen kanssa voisi, tai pitäisi tehdä. Työpaikalla hän voi jutella helposti mistä muusta vain, muttei itsestään ja ongelmistaan, se oli selvä. "Kallonkutistajalle" meno voisi olla vaihtoehto, mutta näin pienessä kaupungissa se ennemmin tai myöhemmin jostain kautta julki vuotaisi ja johan yrittäjäkaverit nauraisivat "takapuoltaan repien" hänen ongelmilleen, vaikka monikin heistä voisi olla ihan saman tarpeessa, mietti hän viimeisiä kastikkeita lautaselta pyyhkiessään.

Harrastuksia hänellä ei nykyisellään liikaa ollut. Yläaste ja lukioikäisenä hän oli harjoitellut itämaisia itsepuolustuslajeja ja saavuttanut myös menestystä kansallisella tasolla. Niissä oli ollut myös se hyvä puoli, että lajiharjoittelun lisäksi oli henkistä valmennusta, joka lajin luonteen mukaan oli lähinnä itsehillintää ja vastustajan kunnioitusta.

Laji oli jäänyt intissä alokasaikaan tapahtuneen moka myötä. Siellä oli ollut – ainakin Teemun tulkinnan mukaan – liikaa jenkkien merijalkaväen koulutusta esittäviä elokuvia katsonut kesävänskä, joka oli alokkaan auki olevasta napista tullut vinoilemaan kymmenen sentin päähän hänen kasvoistaan. Hän oli menettänyt malttinsa ja yhdellä otteella heittänyt huutajan harjoituskentän hietikkoon.

"Mitä siellä alokkaan näkökulmasta katsottuna tapahtui", oli kuulusteleva kapteeni kysynyt.

"Kouluttaja kompastui omaan ääneensä", oli hän uhmakkaasti vastannut.

"Väitättekö, että ette käynyt kiinni esimieheenne", oli kysely jatkunut.

"En väitä, sekunnin kestoinen kontakti tapahtui", oli hän myöntänyt.

"Saamieni taustatietojen mukaan olette harrastaneet siviilissä nähdyn kaltaisia otteita käytäviä lajeja. Eikö siellä

kerrota, että taitoja saa käyttää vain tatamilla", oli kuulustelu jatkunut.

"Ehdottomasti, mutta siellä myös kerrotaan, että henkilökohtaista koskemattomuutta saa puolustaa ja siitä puheena olevassa tilanteessa oli kysymys. Kouluttaja tuli aggressiivisesti liian lähelle, joka laukaisi minussa nähdyn reaktion. Sitä paitsi, tilanteessa käyttämäni ote ei vahingoita kohdetta, olisi minulla sellaisiakin tiedossani."

Oli, miten oli, putkaa oli tullut, merkintä väkivaltaisesta käytöksestä intin rekisteriin ja esimieskoulutusmahdollisuus ohi sen sileän tien. Lajin hän oli jättänyt sen jälkeen, kun tapahtuneesta siviilissä oli tullut sanomista seuran johdon toimesta, jolloin hän oli suivaantuneena heittänyt seuran jäsenkortin pöydälle ja sanonut lähtiessään "pitäkää tataminne." Joku oli intistä nähnyt tarpeelliseksi tehdä seuralle ilmoituksen hänen käyttävän oppimiaan taitoja väkivaltaisesti vääriin tarkoituksiin.

Työpaikalle kahvihuoneen kylkiäiseksi hän oli hankkinut muutamia kuntoiluvälineitä ja siellä hän oli myös itse treenannut jatkuvasti sen verran, että oli antanut penkkipunneruksessa porukalle pysyvän haasteen. Jos joku hänet siinä voittaa, niin palkintona oli viikonloppumatka Lontooseen. Yhtään matkalippua ei vielä ollut tarvinnut ostaa, mutta tarkoituksensa mukaisesti haaste oli aktivoinut jengiä kuntoilun pariin.

Ystävä-, tai kaveripiiri oli vuosien saatossa käynyt ohueksi, sillä osa oli mennyt jo ensimmäisen avovaimon mukana. Tuolloin sosiaalinen elämä oli ollut vilkkaampaa, mutta yrittäjäksi ryhtymisen ja uuden avoliiton jälkeen sillä rintamalla oli hiljaisempaa, eikä uusia luottamuksellisia ystävyyssuhteita ollut syntynyt. Eikä siitäkään voinut syyttää kuin itseään, lisäsi hän mielessään syntisäkkiään.

Hänen molemmat vanhemmat olivat kuolleet lyhyin väliajoin vuosia sitten, sisaruksia hänellä ei ollut ja muu suku oli lähinnä joulukortin etäisyydellä oleva muisto menneisyydestä. Ainoastaan isänsä Max-veljen kanssa hän piti yhteyttä, olihan heillä yhteistä bisneshistoriaa takana ja viimeksi hän oli aiemmin kesällä viettänyt yhden viikonlopunkin setänsä kesäasunnolla. Ei ollut hääviä, ei, mietti hän apeana ja mieleen hiipi Koskenniemen runon alku *yksin oot sinä ihminen, kaiken keskellä yksin...*

Viini taitaa tuoda ajatuksiin vain synkkyyttä, joten vaihdetaan lajia, hän tuumi ja tilasi kahvin ja sille kyytipojaksi yhden viskisuosikeistaan, savuisen Laphroaigin.

Viskiä odotellessa Teemulle tulivat mieleen opiskeluajat, jolloin vapaa-aika oltiin yhdessä paljolti saman jengin kanssa. Siinä jaettiin tyttöystävät pois lukien kaikki muu ja korjattiin maailma aina Lähi-idän kesto-ongelmia myöten. Ja se onnistui paljon halvemmilla juomilla kuin juuri tuli tilattua, useimmiten omatekoisilla pikaviiniratkaisuilla, muisteli hän hymähtäen menneille. Opintojen päättyessä oli kyllä vannottu ikuista ystävyyttä ja yhteydenpitoa, mutta ikuisuus oli pikku hiljaa hiipunut lyhyisiin satunnaisiin tapaamisiin ja joulukortteihin. Suunnilleen hän tiesi mitä kukin silloisesta jengistä touhusi ja missä asui.

Timon kanssa hänellä oli työn merkeissä tapaamisia, olihan hän opettajana paikallisessa ammattioppilaitoksessa ja oli aika ajoin tyrkyttänyt hänelle koulupoikia harjoittelijaksi. Oli hän niitä ottanut ja pari palkannutkin harjoittelun jälkeen yritykseensä.

Janne tietävästi viljeli kotitilaansa naapurikunnassa, tila oli kookas, tiesi hän, olivathan he muutaman kerran Jannen vanhempien poissa ollessa siellä viikonloppuja aikanaan viettäneet. Monesti myös baarissa Janne oli kuitannut illan viimeisen kierroksen niitä sen kummemmin myöhemmin

maksuun laittamatta, josta hän oli päätellyt, että "opintoja" sponsoroitiin kotitilan tuotoilla. Toisista insinööriopiskelijoista poiketen Jannen opintoala oli agrologin tutkinto, muttei se ystävyyttä estänyt, samanhenkisyys siinä oli ratkaisevan merkityksellinen.

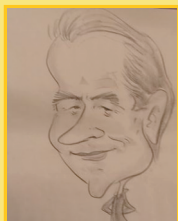
Ismo, "paskainsinööri", niin kuin he Timon kanssa Ismon ympäristön opintoalaa kutsuivat, oli jossain valtion, maakunnan tai kaupungin - ota niistä selvää politiikkojen jatkuvista organisaatioiden mylläyksistä - yksikössä ympäristötarkastajan tehtävissä lehtikirjoituksistaan päätellen.

Lisäksi oli ensimmäisenä vuonna ollut ryhmässä mukana Ari, mutta jostain syystä hän oli sitten jättäytynyt siitä sivuun, eikä hänellä nyt ollut mitään käsitystä hänen nykyisestä tilanteestaan.

Puoleksi juodun viinipullon ja viskin yhteisvaikutuksesta Teemuun valahti jonkin sorttinen nostalginen mielentila. Arjen realiteettien kouluttamana hän hyvin tiesi, ettei vanhoja jälkiään voinut käydä seuraamaan, eikä uusiksi kulkemaan. Ajatuskulkunsa pohjalta hän ymmärsi, että avoliiton tila hänen piti selvittää ennemmin tai myöhemmin Elisan kanssa puhumalla. Mutta hän tarvitsi myös - ja ehkä sitä ennen - myös muuta juttuseuraa, seuraa jossa voi muodollisuuksista vapaassa ympäristössä kenenkään loukkaantumatta ja itseensä ottamatta puhua niin arjen ongelmistaan kuin itseään askarruttavista yhteiskunnallisista kysymyksistä luottaen siihen, ettei sanottua kukaan paikalla olleista myöhemmin millään tavalla toista kohtaan lyömäaseena käyttäisi.

Riskinsä hänelle syntyneessä ajatuksessa oli, sillä eihän hänellä mitään varmuutta ollut, että vanhat kaverit olisivat ehdotuksesta yhtään kiinnostuneita. Ehkä ajattelisivat - perustellusti - että kylläpä nyt muistaa vanhat kaverit, kun on itse veneensä lepikkoon soutanut. Tai vuodet olisivat muuttaneet heidät - tai jonkun heistä - toisenlaiseksi kuin mitä aika-

"Sitä saa mitä pilaa, se on elämän realiteetti eikä sen ymmärtämisessä minulla ole ongelmaa. Eikä menneen pitäisi tarkoittaa tulevaa, mutta turhan helposti ihminen näyttää pyrkivän toistamaan samat virheensä", myöntää kirjan keskeisin henkilö Teemu vanhoille ystävilleen heidän keskustellessaan elämän iloista ja suruista. Niiden lisäksi he - ehkä hieman kieli poskessa - korjaavat monia suuria yhteiskunnallisia ongelmia, kuten terveys, ilmastokriisi, verotus, ja yrittäjyys katsomalla niitä uusista raikkaista näkökulmista. Erityisesti politiikkojen moraaliin ja arvoperustaan kirjan nimi Kuin hiekalle rakennettu sopii erinomaisesti.

Max Olari on salanimi, joka kertoo yhtä paljon kirjoittajan oikeasta nimestä, kuin kuva muistuttaa malliaan. Kuvan on tehnyt tuntematon katutaitelija Trafalgarin aukiolla Nelsonin patsaan juurella Lontoossa.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi